1987. DECEMBER

DÖRMÖGŐ DÖMÖTÖR

SOMORJAI ÉVA rajzai

KELLEMES

KARÁCSONYI
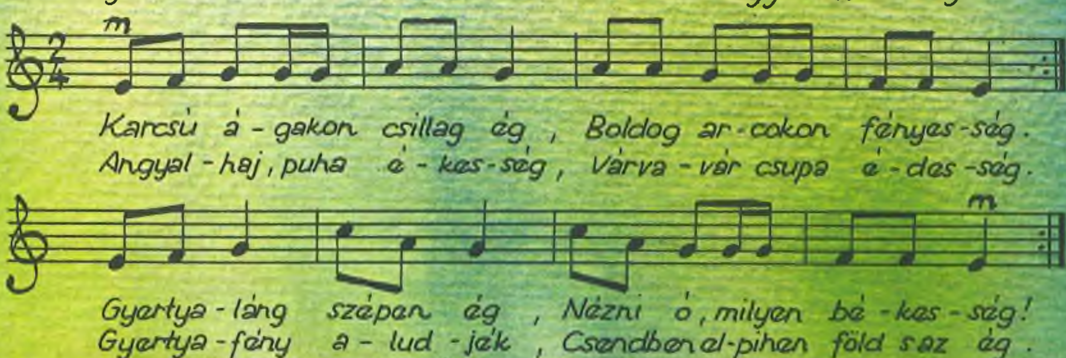
ÜNNEPEKET

ÉS NAGYON BOLDOG,

VIDÁM ÚJ ESZTENDŐT KÍVÁNUNK!

Csillagfény, békesség

Sulyok Gizella verse — délamerikai gyermekdal nyomán

Dörmögő Dömötör
a Magyar Úttörők
Szövetségének
lapja, 3—7 éves
gyerekeknek
Megjelenik havonta.
XXXI. ÉVF. 12. sz.

Kiadja az Ifjúsági Lap- és Könyvkiadó Vállalat. Felelős kiadó: dr. Király G. István Főszerkesztő: Kelemen Sándor
87.0668 Nyomta a Kossuth Nyomda, Budapest, 1987. december. Felelős vezető: Bede István vezérigazgató.

*

Szerkesztőség: Budapest XI., Orlay u. 4. Levélcím: Budapest, Postafiók 112. 1502 Telefon: 668-457
Kiadóhivatal: Bp., Révay u. 16. 1374 Telefon: 116-660.
Terjeszti a Magyar Posta. Előfizethető bármely hírlapkézbesítő postahivatalnál, a Posta hírlapüzleteiben és a Hírlapelőfizetési és Lapellátási Irodánál (HELIR) Budapest V., József nádor tér 1. 1900, közvetlenül vagy postautalványon, valamint átutalással a HELIR 215.96162 pénzforgalmi jelzőszámára. Előfizetési díj negyedévre 22,50, félévre 45 Ft, egész évre 90 Ft.
INDEX 25.193 HU-ISSN 0230-1032

Belső munkatársak:
Józsa Teréz
olvasószerkesztő,
Kovács Endre
képszerkesztő,
Madár Eszter
levelező,
Bálint Lajosné
szerk. adminisztrátor

SZAMUIL MARSAK

Hóvihar

Hóvihar, zord förgeteg,
hordd a havat, hordjad;
kavard föl a pelyheket,
mint a libatollat.

Hófúvások, viharok
szorgalmas takácsok;
a fenyőre adjatok
szivárvány-brokátot.

Te meg, fagy-kovács, siess,
hogy a nyír nyakára
ötvözött éket tehess
újév éjszakára.

FODOR ANDRÁS fordítása

Hej, tél, hideg tél

orosz népköltés

Hej, tél, hideg tél,
hóval-jéggel megjöttél,
mindent hóba temettél!
Besöpörtél utat, ösvényt —
kedvesemhez hogy jutok?
Utcán átalmegyek
vadruca képében,
sáron is átrebbenek
fürjecske képében,
szobájába röppenek
hajadon képében.

RAB ZSUZSA fordítása

J. W. GRIMM

A három testvér

Volt egyszer egy igen-igen szegény ember. Semmije nem volt a világon a három fián, meg a parányi házacskáján kívül.

Ezt a kis házat mind a három fiú szerette volna örökségül kapni. Az apa azonban egyformán kedvelte mindegyik fiát; nem tudta, mitévő legyen, hogy se meg ne rövidítse, se meg ne szomorítsa egyiküket sem. Igaz, eladhatta volna a házát, és árát szétoszthatta volna a gyerekek közt, de erre sehogyan sem tudta rászánni magát. Itt élt az apja, itt a nagyapja, sőt még a déd- meg az ükapja is, tőlük örökölte ezt a hajlékot, azért ragaszkodott annyira hozzá.

Addig-addig töprengett, míg végül egy jó gondolat ötlött az eszébe.

— Próba szerencse, menjetek el világot látni — mondta a fiúknak. — Tanuljatok valami jó mesterséget. Ha visszatértek, azé lesz a ház, akinek a legjobb lesz a mesterműve.

A fiúk szívesen ráálltak a dologra.

— Én patkolókovács leszek — mondta a legidősebb.

— Én borbély — mondta a középső.

— Én meg vívómester — mondta a legkisebbik.

Kitűzték a napot, amikor ismét találkoznak a szülői házban, aztán búcsút vettek édesapjuktól, megölelték egymást, és ment ki-ki a maga útjára.

Mindegyik derék mestert talált, és jól kitanult nála.

A kovácsnak az lett a dolga, hogy a király lovait patkolja. Míg az üllő pengett, míg a vas szikrája hullott, s míg a patkót a ló lábára fölverte, százszor elmondta magában: „Most már semmi hiba nem lehet: tiéd lesz a ház!"

A borbély reggeltől estig csupa előkelő urat borotvált, s ahogy a habot verte, ahogy a borotvát fente, egyre csak azon járt az esze, hogy a házat senki más nem kaphatja meg, csakis ő.

A harmadik fiú egy híres-neves vívóhoz került. Eleinte meg-megtáncoltatták, de ő összeszorította a fogát, és egy percre se veszítette el a bátorságát. „Ha egy-két vágástól megijedsz, sosem nyered el a házat!" — biztatta magát, és

meg is tanult mindent, amit abban a mesterségben megtanulni lehetett.

Letelt a kiszabott idő; a testvérek hazatértek az apjukhoz.

— Mesterek vagyunk mind a hárman — mondták —, de hogyan mutathatnánk meg, mit tudunk?

Összeültek, és tanakodni kezdtek. Amint tanakszanak, látják, egy nyúl üget feléjük a mezőn.

— No, ez éppen kapóra jön! — mondta a borbély. Kapta hamar a tálat, szappant, ecsetet, szaporán habot vert, csak úgy futtában beszappanozta és megborotválta a nyulat, mindössze a pofaszakállát hagyta meg.

— Ez már igen — mondta az apjuk —, ilyet még nem láttam! Ha a másik kettő nem tesz túl rajtad, tiéd lesz a ház.

STUIBER ZSUZSA rajzai

Nem sok idő múlva egy uraság robogott arra a hintóján.

— Ide nézzen, édesapám, mit tudok én! — kiáltotta a kovács.

Kapta a szerszámait, a hintó után vetette magát, s akárhogy vágtattak a lovak, mind leszedte róluk a régi patkót, s újat vert a lábukra, csak úgy futtában.

— Derék legény vagy — dicsérte meg az apja —, látom, te is jól érted a mesterségedet. Igazán nem tudom, melyiktek érdemli meg jobban a házat: a bátyád vagy pedig te.

Kint álltak a ház előtt, s éppen megeredt az eső. A legkisebbik fiú nem szólt semmit, csak kihúzta a kardját, és forgatni kezdte a fejük fölött, olyan gyorsan, hogy egyetlen esőcsepp nem sok, annyi sem esett rájuk. A zápor egyre jobban nekieredt, most már úgy zuhogott, mintha dézsából öntenék; a fiú forgatta, forgatta a kardot, hogy csak úgy suhogott a levegőben; ők meg álltak mellette, és olyan szárazak maradtak, mintha eresz alá húzódtak volna.

Mikor a zivatar elvonult, és a fiú leeresztette a kardját, azt mondta az apjuk:

— Itt nincs vita, édes fiam: tiéd a ház.

Ez ellen a másik kettőnek sem lehetett szava.

De mert jó testvérek voltak, és szerették egymást, együtt maradtak, ott űzte mindegyik a maga mesterségét a régi kis házban: a kovács patkolt, a borbély borotvált, a vívómester pedig vívni tanította a legényeket.

Így éltek békében, boldogan, míg meg nem haltak.

V. VOROBJOV

Télapó szemléje

Megértek az utolsó bogyók. Lehullottak az első levelek. A réten és az erdőn Télapó szemlét tartott.

A kis és nagy állatok mind topogtak, tipegtek, röpdöstek Télapó körül.

— Hadd látom, felkészültetek-e a télre? — szólt Télapó.

A borzok megmutatták vastag bundájukat, a rókák dús farkukat, amit a nyakuk köré csavartak, mint piros kendőt!

— És hogyan akartok a hóban élelmet keresni? — kérdezte Télapó az erős agancsú szarvasokat.

— Így! — kiáltották és patáikkal rúgták a földet, hogy a fűcsomók csak úgy röpültek jobbra-balra.

— Jól van. Úgy látom, tudjátok, mi a teendő.

Télapó a kis állatokhoz fordult. Örült a sün gombákkal tűzdelt tüskekabátjának és megfenyegette az egérkéket, akik a lopott gabonát vitték bátran a hátukon. Megdicsérte az ügyes hódok várait, mert a hódok építőmesterek az állatok között. Barátságos szóval bocsátotta el a vidám mókusokat, akik diót és gombát gyűjtöttek.

Az erdei tisztás lassan kiürült.

— Hol vannak a békák, siklók, a rovarok, a hernyók, a szúnyogok, a lepkék? — kérdezte Télapó.

— Kra-a, azok már elbújtak — károgott a varjú a fáról.

— Így van jól — mosolygott Télapó.

Felnézett az égre, amely szürkén és súlyosan lebegett az erdő felett. Valóban! Havazott már és hangtalanul szálltak a pelyhek.

Télapó felvette gyapjúkesztyűjét, szőrmekucsmáját és a homlokához kapott:

— A nyulakat, a nyulakat nem láttam!

— Itt vagyunk! Itt vagyunk! — kiáltozták s vadonatúj, fehér ruhájukban körülugrálták Télapót.

— Ti huncutok! Semmilyen ellenség nem ismer fel benneteket. És a nyulacskák, mint apró hófelhők ugrándoztak erre-arra.

Télapó elégedetten nézett körül.

Fordította ZOLTÁN ARANKA

KISS BENEDEK versei

Téli hegyoldal

Nagy hideg, nagy hó,
siklik a szánkó,
teli a hegyoldal
szánkóval és hóval,
visongó gyerekkel,
piros ló fülekkel.

Ha borul a szánkó,
meghempereg Ferkó,
sírni szeretne,
mégis nevetve
caplat már a dombra,
siklik le újra.

A másik lejtőt
sílécek szántják,
cikcakkban húznak
sebes barázdát,
bukfencet is vet
beléjük egy-egy
suta kis mackó.

Nagy hideg, nagy hó,
teli a hegyoldal
szánkóval és hóval,
visongó gyerekkel,
piros ló fülekkel.

Duzzogó

A járda
locspocs,
a lábam
tics-tocs,
ezer a
jaj-baj,
fázik a
sejhaj.

Ha egy kutyám
volna,
kutya bajom
volna,
kutyagolnánk
sárban
e kutya
világban!

SZÁVAY EDIT rajzai

ITT SZÉLTOLÓ MESÉL

HORGAS BÉLA

Decemberben egy olyan mesét hallotok Széltolótól, ami tudtommal a kedvencei közé tartozik. Ezért aztán nem is mondok előre semmit, legfeljebb csak azt, hogy csavargó hősét Benjaminnak hívják. Ő a legkisebb csavargó a csavargók között — de elég, többet egy szót se. Majd Széltoló elmeséli... Én pedig most elköszönök tőletek a Széltoló-mesékkel, de remélem: januárban újra találkozunk. Egy mesében természetesen, hiszen a mesékből sohasem elég. Széltolóval persze megmarad a barátság, de szeretném, ha mások is főszerepet kapnának előttetek, más varázslók, manók, óriások, füvek, kövek, madarak, macskák, zsiráfok, hegyi szellemek és mocsári lidércek, sárga villamosok és zöld sárkányok, köhögő radiátorok, fontoskodó kipszerek és még sokan mások... De most figyelem, hallgassátok Széltolót: övé a szó!

— Téli történet ez, akarom mondani, decemberi, vagyis hóemberi, illetve karácsonyi... Azzal kezdődött egy havas, hideg napon, hogy a gyerekek észrevették: valaki ellopta a hóember orrát. A gyönyörű, sárgarépa orrát! Szegény hóember most úgy áll ott, olyan szerencsétlenül, olyan ijedt képpel, hogy az ember szíve elfacsarodik... Szemgolyói egészen elferdültek, mert mindkettővel az orra helyére próbál nézni... Talán egy éhes madár rabolta el, gondolták a gyerekek és új répát nyomtak a hóember fejébe — de az is eltűnt másnap. A harmadik is... No ennek már a fele sem tréfa, erre már tenni kell valamit... Hozzám fordultak a gyerekek, ami roppant megtisztelő, de a feladat súlyát csak növeli. Ha egyszer bíznak benned, ha várnak tőled valamit, meg kell mutatnod, hogy nem hiába.

— Mit tegyek, mit tegyek? Hogyan leplezzem le a tolvajt, aki sorra ellopja szegény hóember orrát?... A gyerekek bánatosak, a hóember kétségbeesett, a helyzet válságos... Jön a karácsony... Örüljünk a szép fehér hónak, igen, de a tolvajt ne tűrjük a körünkben... Így gondolkodtam és merészen beöltöztem hóembernek. Az orromra nagy, répaforma papírtokot húztam és vártam türelmesen. A csel bevált... Egy óvatlan pillanatban, mikor nem járt arra senki, fölbukkant Benjamin, a legkisebb csavargó a csavargók között. Egyenesen az orromhoz tartott és belekapaszkodott, hogy kitépje. Én meg nagyot kiáltottam és elkaptam őkelmét... Benjamin rettentően megijedt és azon nyomban sírni kezdett... De olyan keservesen ám, hogy most már vele kellett törődnöm, hiszen jött a karácsony, ami nem a keserűség ünnepe.

— Benjamin elmondta nekem, hogy se barátja, se családja, nincs senkije a kerek világon. De ez csak az egyik baj. A másik baj az, hogy rettentően szereti a sárgarépát. Ez a szenvedélye. Egyszerűen nem tud ellenállni, ha meglát egyet... Be kellett látnom, hogy ez bizony igen jelentős magyarázat. „Tudod mit, Benjamin...", mondtam elgondolkodva. „Az lesz a legjobb, ha nálam töltöd a karácsonyt. Az a helyzet ugyanis, hogy van otthon egy zsák sárgarépám. Segíthetnél elfogyasztani". Sejthetitek, hogy nem kellett kétszer hívnom Benjamint — jött boldogan. Együtt sárgarépáztunk karácsonykor, énekeltünk és táncoltunk, és amikor már sok répát ropogtattunk, akkor fütyörészni is próbáltunk. Az is sikerült... Benjamin azóta a barátom, a hóember orra pedig biztonságban virul — láthatja akárki.

NAGY KATALIN

A Mikulás fülbevalója

Kiskoromban hozzánk mindig személyesen jött a Mikulás. Sötétedés után érkezett, előbb nem ért rá, biztosan a puttonyát csomagolta napközben. A nagyapáméknál gyülekezett a család ilyenkor, már délután ott volt az összes unokatestvérem és a szüleik. Annyian voltunk, mint a moziban, a konyhában fértünk csak el, ott vártuk az estét. A felnőttek forralt bort ittak, mi meg a cipőinket tisztítottuk. Önként tisztítottuk. A pajtásainktól tudtuk, hogy így való, és hogy az ablakba kell tenni, mert reggelre abba rakja az ajándékait a Mikulás. Nálunk, mondom, másképp volt ez, de a cipőnket kitisztítottuk mégis, ha már ebben leli örömét a nagy vendég?!

A pajtásaink csodáltak bennünket. Találgatták, nagyon jók vagyunk-e vagy nagyon rosszak, hogy hozzánk személyesen jár a Mikulás. Én azt híreszteltem, azért is jön, mert figyel bennünket. Lehet, hogy belőlünk is Mikulás lesz, ha majd felnövünk.

A Mikulásunk gyerekpárti volt. Amikor megérkezett nagy subában, kucsmában, még mindenki félt tőle egy kicsit. A felnőttek is csak hallgattak a fal mellett állva. Senki nem szólt ránk, hogy ne rágjuk a körmünket. Még a macskánk is behúzott farokkal bújt a tűzhely alá, onnan fújt a vendégre.

Akkor a Mikulás beletúrt a puttonyába könyékig, és szórta szét a földre a szaloncukrot, piros almát, aranydiót. És biztatott bennünket, szedjük csak, megérdemeljük, mert jók voltunk. Imre olyan büszke volt a dicséretre, hogy odaszólt az apjának:

— Hallod?

Mindenki nagyon nevetett, még a Mikulás is, de annyira, hogy leesett a bajusza.

Én vettem csak észre.

Másnap végigkutattam a házat, mert súlyos gyanúm támadt. Az asztalosműhely mögött, a kis műhelyben, ahol a nagyapám segédje lakott, megtaláltam, amit kerestem. Ott hevert Szautner úr ágyán a kölcsön-suba, vattabajusz, nagy szakáll . . .

RÁKOSY ANIKÓ rajzai

Ő volt hát a Mikulás! Sose utazott a Göncölszekéren! Vagyis, hogy becsaptak, elbolondítottak bennünket a felnőttek. Rögtön felvittem az összes szaloncukrot, diót a padlásra, egyék meg az egerek! De a titkomat nem árultam el senkinek, tartogattam, hordozgattam magamban. Majd a következő Mikuláskor, majd akkor leleplezem én ezt a csalást — így terveztem egy éven keresztül.

És akkor mi történt?!

Éppen Mikulás-nap reggelén Szautner úrnak sürgősen el kellett utaznia a saját családjához, valahova messzire. Pedig már ott volt a műhelyben a suba, vattabajusz, nagy szakáll — láttam, ahogy dugdosta. Kárörvendve figyeltem: most mi lesz?

Nagyapám szép szelíden mesélni kezdett. Hogy ma nem jár a Mikulás mifelénk, a cipőnket tesszük ki az ablakba az idén. Az unokatestvéreimet nem rendítette meg a hír, csak találgatták, mi lesz majd a cipőben reggelre?

Én azonban gonosz voltam. Kiabáltam, követeltem: jöjjön hozzánk a Mikulás, személyesen jöjjön, mint máskor!! Akkor a kicsik is rázendítettek, volt aki sírt is a Mikulás után...

Nagyanyám tanácstalanul gyűrögette a kötényét. Már sötétedett odakinn. Már itt lenne az ideje!

Aztán megjött a Mikulás. Subában, kucsmában, mint máskor. Szaloncukrot és dicséretet osztott a gyerekeknek. A felnőttek csendben álldogáltak a fal mellett. Csak a macskánk nem félt, hozzádörgölőzött a Mikuláshoz, de furcsa...

A legkisebb unokatesvérem a földön ült az aranydiók között, onnan szólalt meg váratlanul:

— Ennek a Mikulásnak olyan a fülbevalója, mint a nagymamáé....

Most! Most lelepleződik le a csalás! Örülni akartam, hisz erre várok egy éve. De nem örültem valahogy. Csak néztem a nagymamám arcát a vattaszakáll alatt...

— Nem fülbevaló az, te! Csillag. Ráhullott a Mikulásra, amikor a Tejúton utazott — mondtam hangosan.

A kicsi nem figyelt rám. Pedig én is Mikulás lettem abban a percben. Örömet szereztem a nagyanyámnak, és az egész Mikulás-mesében ez a fontos; most már értettem.

BEDE ANNA

Hangya

A hangya a fű alatt
majd megfullad, úgy szalad.
Sürög-forog, rá nem ér,
szájában csepp tűlevél.

Mi lesz abból? Hangya-lak!
Zöld rakás a lomb alatt.
Gallyacskák, levelek:
épül a tíz emelet!

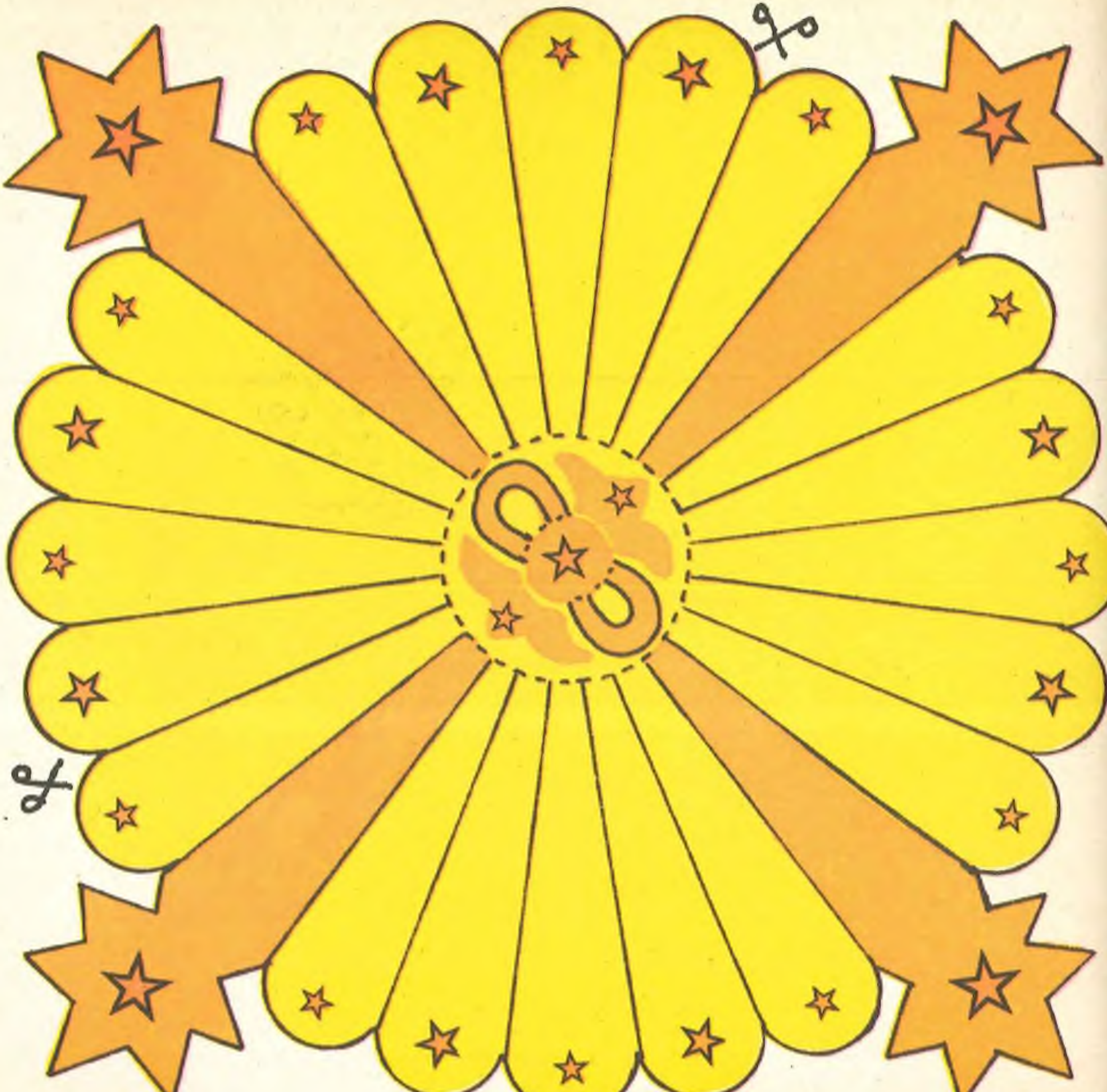

MADÁR ESZTER rajza

SOTI KLÁRA rajzai

EZ A MELLÉKLET, EMELD KI A LAPBÓL!

Mindkét karácsonyfadíszt könnyen elkészítheted, csak olló és egy kis figyelem kell hozzá; meg némi fonal, amivel a kész munkát a fára függeszted.

A harang elkészítése: előbb vágd körül a képet, majd a harang szoknyáját mindenütt vagdosd be a vonalak mentén a középső, szaggatott körvonalig. Ezután figyelmesen vágd ki és a szaggatott vonal mentén hajtsd föl a két kis fület, a harang szoknyáját pedig részenként lefelé hajtogasd az első oldalon látható minta szerint.

Az angyal elkészítése: ha a vastag vonal mentén körülvágtad a képet, már csak két kis bevágás szükséges az ollók jelzése szerint, a két egyenes vonal hosszúságában. A szárnyakat azokon keresztben átbújtatva kész is a mintán látható angyal.

FEHÉR FERENC

Újévező

Hát bort, búzát, békességet!
Cipót csak — nem lépesmézet.
Vagy ha csodát, hát akkorát,
amit csak égbolt foghat át!

Szakajtónkban zab és búza —
pártád kalász koszorúzza.
Sűrűsödjön a kender is,
bújhasson benne tengelic...

Láncos bot meg köcsögduda —
járjam-e, vagy sózzak oda?
Három gerezd fokhagyma —
rossz leszel, ha rossz vagy ma.

Házról házra jár az újév.
Gyerekkorunk hava, hullj még;
gyúljon gyertya gyújtatlan,
aludjon is oltatlan.

ÖCSI, BÁTYÓ a játék-délutánon

Marék Veronika

A KANÁZSVÁR

Valamikor régen, amikor a törökök dúlták szegény kis hazánkat, mindinkább közeledett a veszedelem a Mátra bércei felé is. A törökök kegyetlenkedéseiről rémséges hírek terjedtek el. Aki tehette, elmenekült távolabbi vidékekre. A gazdag nemesurak kincseikkel együtt hagyták el a veszélybe jutott településeket és azok szegény lakóit, az ott élő jobbágyokat. Nem törődtek azzal, hogy mi lesz a hátrahagyott nép sorsa.

Így tette ezt Recski Péter földesúr is.

Recski uramnak azonban volt még egy gondja; kincseinél is jobban féltette egyetlen kislányát, Izoldát. Félt, hogy menekülés közben a kóborló törökök vagy az őket kísérő tatárok fogságába eshet a páratlan szépségű leány.

Sokáig töprengett, mitévő legyen. A kastély udvarán egy nagy eperfa alatt beszélgetett az urakkal, de azok bizony nem tudtak tanácsot adni. A borozgató urak ügyet sem vetettek az arra vetődő fiatal kanászra. De Máté, az árva kanászlegény belekottyantott az urak beszédébe. Ezt mondta Recski úrnak:

— Elrejtem én az egyszem lányát, nagyuram! Senki nem fog ráakadni, s majd ha elmúlik a fejünk fölül a veszedelem, úgy hozom vissza Recski uramnak a lányt, hogy még a haja szála sem görbül meg.

A nagyúrnak nem volt más választása: kincseivel együtt elmenekült, s rábízta a lányát Mátéra. A Mátra rengetege pedig elrejtette a kondát, a kanászt és a leányt. . .

Eltelt néhány év. A török veszedelem elmúlt a környékről. Egy napon Recski uram szegényen és elhagyatottan visszatért rommá vált kastélyába. Kincseit menekülés közben hol ez, hol az rabolta el tőle. Semmije sem maradt. Nem remélte azt sem, hogy viszont láthatja

egyszem, szeretett leányát. Csak ült az üres kastélyban és búslakodott.

Egy napon váratlanul hangos röfögéseket hallott. Hatalmasra hízott disznók csörtettek be a kastély udvarába. Mögöttük jött Máté, a kanász, oldalán Izoldával, aki szebben virult, mint valaha.

Recski uram még szóhoz sem juthatott, mert Máté így kiáltott:

— Ne bánkódjék uram, ne sirassa a vagyonát! Elhajtom ezt a kövér kondát a debreceni vásárra, a fiatalabbját meg úgy felszaporítom, hogy néhány év múlva akár várat is építhet a disznók árából!

— No, ha ezt megteszed — mondta Recski uram —, hozzád adom feleségül az egyszem lányomat, ha ő is úgy akarja.

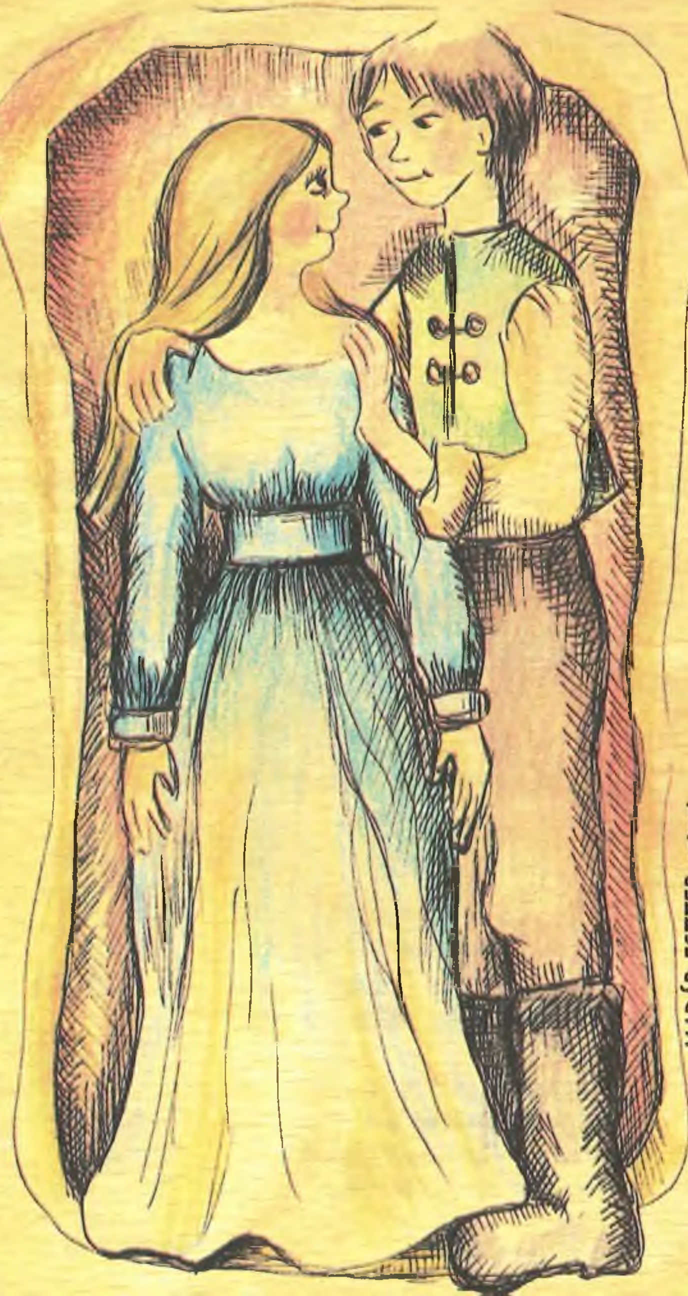
Izolda és Máté tekintete összetalálkozott. Mindkettő szeméből szeretetet olvasott ki Recski uram.

Úgy lett minden, ahogy Máté megjövendölte. Két év múlva már állt a kanász által építtetett vár. Recski uram fényes lakoma közben Mátéhoz adta feleségül leányát, Izoldát. Kinevezte a kanászt az új vár kapitányának.

A nép ezután csak kanászvárnak nevezte ezt a várat. De az itt élő palóc nép ősi szokása, hogy nyelvükben a szavakat mindig kiforgatják, így a kanász szóból idővel kanázs lett.

Ha valaki a recski állomáson leszáll a vonatról, és a vasúti sín mellett tovább megy Mátraderecske felé, megláthatja az ősi vár égre meredő, egyetlen épen maradt tornyát.

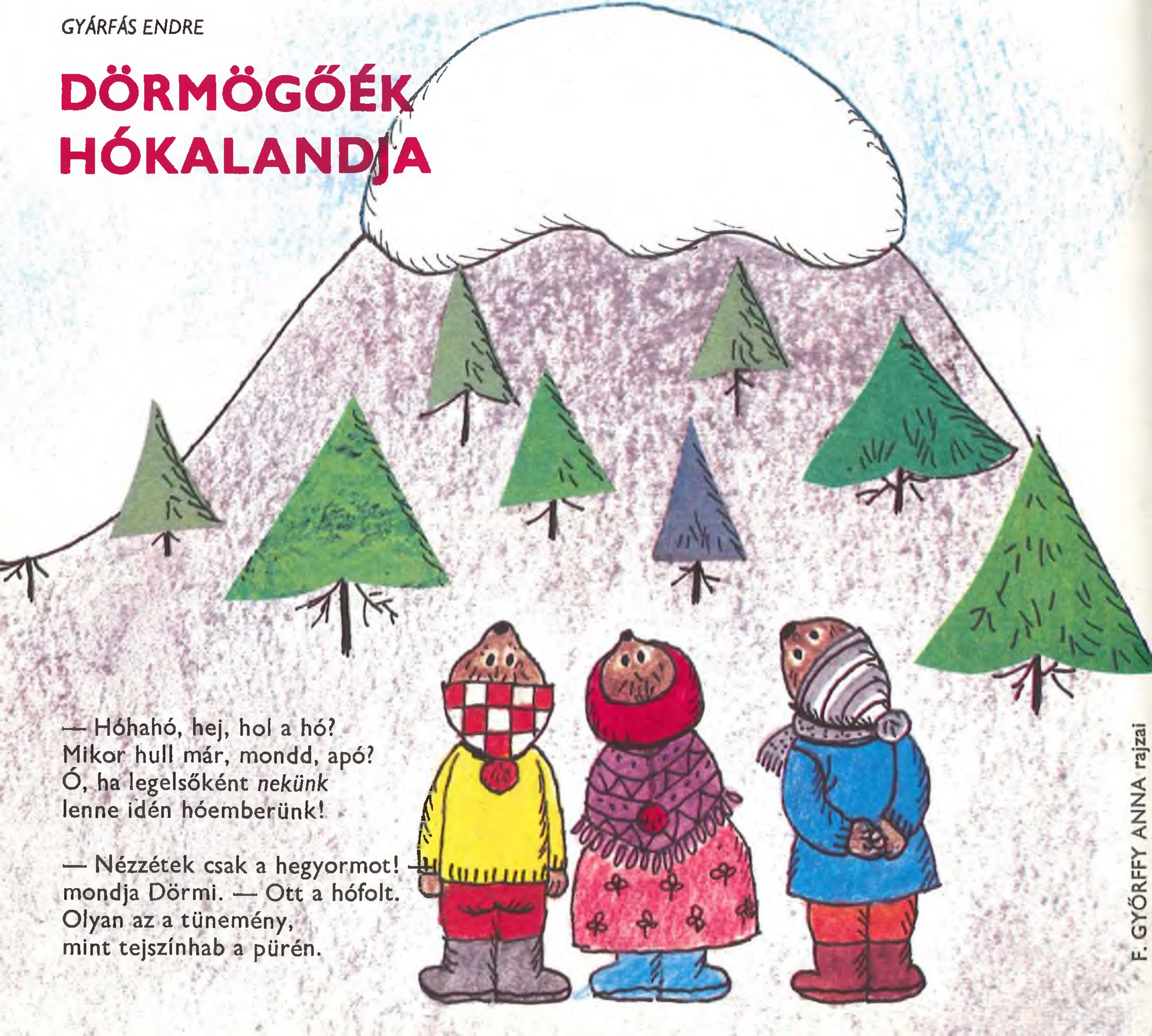
Mátravidéki monda TÓTH FERENC gyűjtéséből

MADÁR ESZTER *rajzai*

GYÁRFÁS ENDRE

DÖRMÖGŐÉK HÓKALANDJA

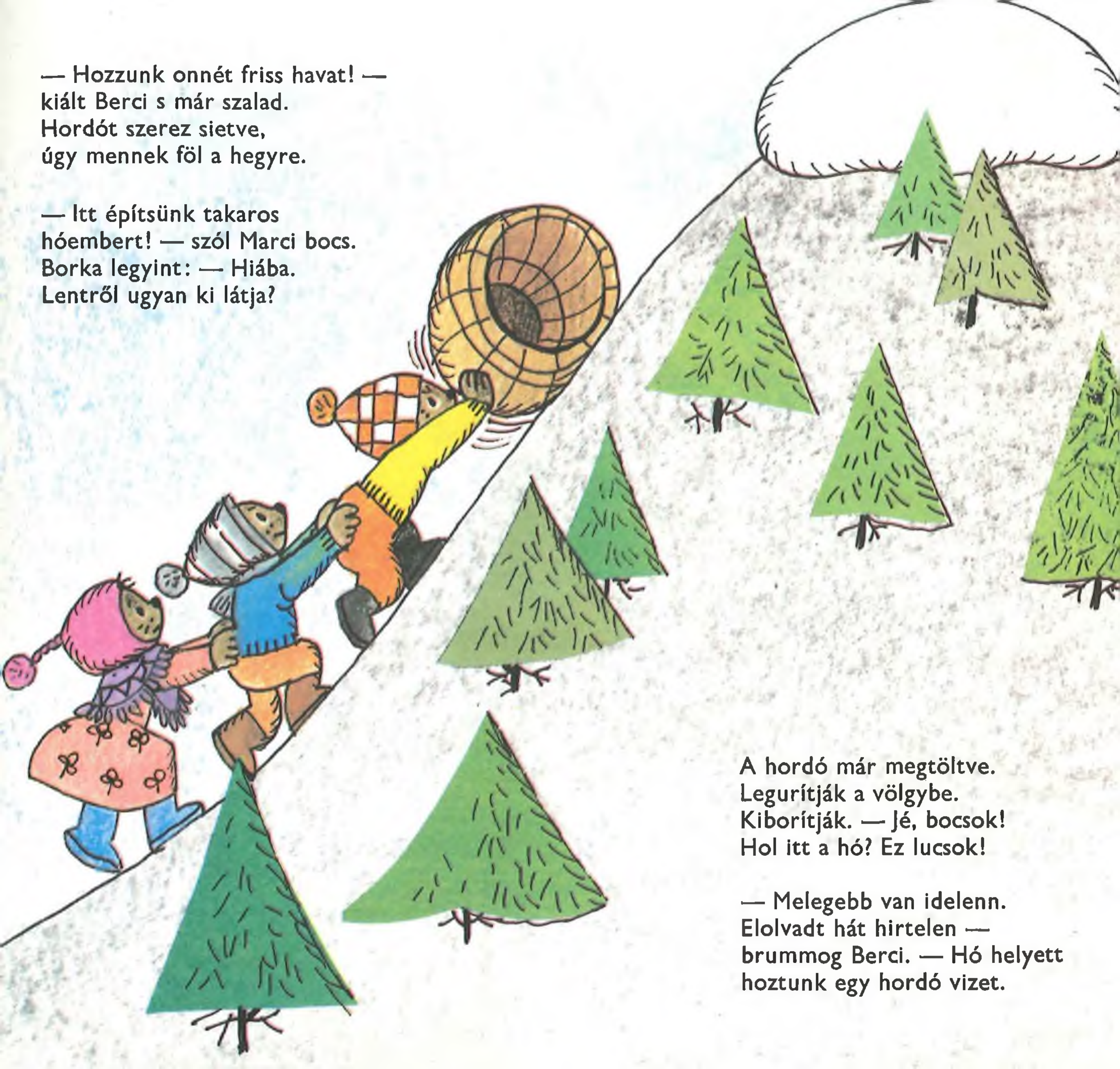
— Hóhahó, hej, hol a hó?
Mikor hull már, mondd, apó?
Ó, ha legelsőként *nekünk*
lenne idén hóemberünk!

— Nézzétek csak a hegyormot! —
mondja Dörmi. — Ott a hófolt.
Olyan az a tünemény,
mint tejszínhab a pürén.

F. GYŐRFFY ANNA rajzai

— Hozzunk onnét friss havat! —
kiált Berci s már szalad.
Hordót szerez sietve,
úgy mennek föl a hegyre.

— Itt építsünk takaros
hóembert! — szól Marci bocs.
Borka legyint: — Hiába.
Lentről ugyan ki látja?

A hordó már megtöltve.
Legurítják a völgybe.
Kiborítják. — Jé, bocsok!
Hol itt a hó? Ez lucsok!

— Melegebb van idelenn.
Elolvadt hát hirtelen —
brummog Berci. — Hó helyett
hoztunk egy hordó vizet.

Búsul a kert közepén
a kislány s a két legény.
Meg sem látják a bocsok:
furcsa felhő gomolyog.

Egyszerre csak — juj de jó! —
szállingózni kezd a hó.
Lankadatlan hull, amíg
házat, kertet elborít.

Mackóinkat csendesen
— mint valami jó köpeny —
betakarja már a hó.
— Hihetetlen — szól apó.

Bori nevet: — Ugye, nekünk
lett elsőként hóemberünk?!
Gyere, Dörmi! Láthatod
három kedves hóbocsod.

— ujjbáb szaloncukor papírjából

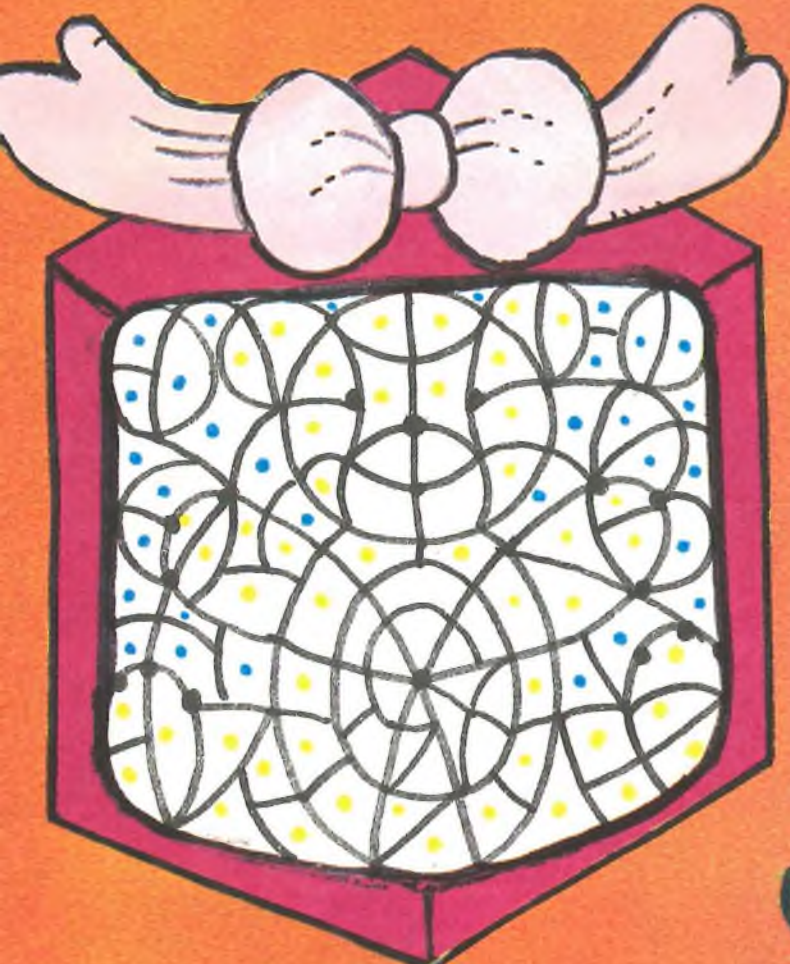
— mignonpapír pólyásbaba

— söröskupak belsejébe ragasztott szalmavirág

— csillagtésztakép, vajkrémes doboz színes papírral bevont fedelébe ragasztva

Mi lehet a csomagban?

Megtudod, ha a jelek szerint színezed ki a képet.

Hány ○ formát
Hány □ alakút
látsz a karácsonyfán?

Ha figyelmesen számlálsz, páros számot kapsz. Fűzz a formák váltakozásával rajzos láncot Dörmögőnek!

KÁNYÁDI SÁNDOR

Ballag már

Ballag már az esztendő
vissza-visszanézve,
nyomában az öccse jő
vígan fütyörészve.
Beéri az öreget
s válláról a terhet
legényesen leveszi,
pedig még csak gyermek.
Lépegetnek szótlanul,
s mikor éjfél eljő,
férfiasan kezet fog
Múlttal a Jövendő.

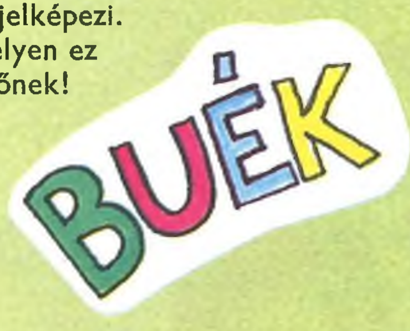

Mi a kakukktojás?

Az ábrák közül egy nem az új évet jelképezi. Melyik az? Rajzolj olyan képet, amelyen ez a valami látható! Küldd el Dörmögőnek!

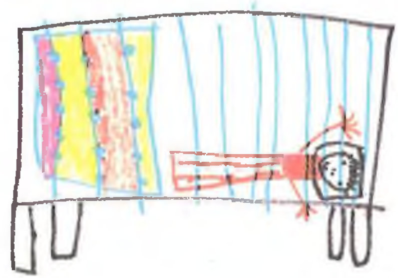

Kedves Gyerekek!

Tudjátok, milyenek a bocsaim? Ha öröm éri őket, nem tudják magukban tartani. Szinte kirobban belőlük, igyekeznek azonnal megosztani valakivel. Ez persze jó, hiszen ettől nem fogy el az örömük, inkább növekszik. Igaz?

Látom, ti pontosan olyanok vagytok, mint ők. Belőletek is kikívánkozik az öröm, megosztjátok velünk, és szeretnétek a többi gyerekkel is megosztani.

„Dörmi! Írd meg a többi gyereknek, hogy kishúgom született! Úgy örülök!" Mi is örülünk Kolozsi Csillával. Nemrég született kistestvére Bodó Petinek és Katona Emesének is. Emese le is rajzolta a „kistesót":

Kár, hogy nincs sokkal több helyünk, szívesen felsorolnám karácsonyra a sok örömöt, amit egymásnak szántatok. Néhány ajándék azért idefér. Szabó Zsolti egy léggömbnek örül, Gergely Gábor huszárt rajzolt ajándékba, Karsai Viki hókirálynőt. Kovács Zoli rajzán anyanyuszit láthattok, no meg négy pici nyuszit, Zoli nagy örömét.

Tóth Hajnalkától egy vers érkezett. Hajni nagyon szereti ezt a vidám, angol népköltést. Rajzolt is hozzá:

Bábel Ábel, bőbélű barátom
többet evett, mint más harminchárom!
Bekapott egy borjat meg egy tehenet,
Bekapott egy ökröt és még egy felet,
bekapta a házat, kútágasát, kútját,
bekapta a gazdát s minden pereputtyát!
Borjat, tehenet,
ökröt másfelet,
kútágast, kútját,
gazdát s pereputtyát —
s egyre sírt, hogy ez semmi, semmi,
és éhen hal, ha nem kap enni!

Sokan kértetek olyan képet, amelyen rajta van az egész Dörmögő család. Így most ezzel a képpel kívánunk kellemes ünnepeket és boldog új évet minden olvasónknak.

Szeretettel **Dörmögőék**

MADÁR ESZTER *rajzai*

Októberi számunk rejtvényeit azok fejtették meg helyesen, akik a méhecske útját (balról) a második pohárig követték; a tréfa-fáról pedig a ribizlit és a földiepret választották ki és rajzolták bele befőttesüvegekbe.

Jutalmat kaptak:

Adusz Barbara, Dunaújváros
Andrási Vilike, Budapest
Barta Ágnes, Eger
Bedics Krisztina, Vasvár
Benke Tamás, Nagykanizsa
Bognár Krisztina, Budapest
Buda Barbara, Tatabánya
Darvas Zsuzsanna, Budapest
Deli Krisztina, Budapest
Dobos Nikoletta, Ják
Dobos Gábor, Ják
Fenyvesi Orsolya, Baja
Fülep Ildikó, Sopron
Homola Magdolna, Budapest
Katona Réka, Táska
Kovács Györgyi, Kápolnásnyék
Kovács Erzsébet, Kápolnásnyék
Kovács Krisztina, Budapest
Krakács Adrienn, Budapest
Kuntzer Orsolya, Fegyvernek
Liktor Zsanett, Ózd
Makrai Erika, Tatabánya
Mészáros Réka, Szombathely
Nagy Andrea, Miskolc
Nagy Nikolett, Budapest
Németh Zsófia, Budapest
Valicsek Erika, Mezőfalva
Rózsa Dániel, Vác
Varga Renáta, Kaposvár
Vastagh Noémi, Pécs

SAJÁT MAGAM

BOROS LILI, Budapest

A debreceni rajzpályázat elsődíjas munkája

DECEMBER

Nyári hőség...téli jég!
Ismét elmúlott egy év,
Ha tanultál ez alatt,
egy évvel lettél idősebb,
idősebb és — okosabb!

(TAMKÓ SIRATÓ K

ÁRA: 7,50 FT